SPOLUBYDLÍCÍ
JOHN LUTZ

SPOLUBYDLÍCÍ

JOHN LUTZ

2013

Copyright © 1990 by John Lutz
Translation © 2013 by Roman Lipčík
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu SINGLE WHITE FEMALE,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 1992,
přeložil Roman Lipčík
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Martina Sendlerová
Korektura: Hana Pušová
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v říjnu 2013

ISBN 978-80-7303-907-3

Dominicku Abelovi

Příteli, o kterém trvale sním
Musel jsi toho už tolik snést
Zdát se ti to může skoupé, vím
Leč to vše je tvé, jen tvé to jest

A. C. Benson: *Dar*

Přítel je jako druhé já.

Marcus Tullius Cicero: *O přátelství*

1

Z protějšího chodníku Západní 74. ulice se budova Cody Arms tyčila jako středověký hrad, který zapustil a zformoval základy třicetiposchoďové městské budovy. Spodní čtyři patra ze zdobeného betonu a pískovce roubila vstupní bránu z mosazi a tónovaného skla s kamennými sloupy po stranách. Z římsy prvního poschodí se v třímetrových rozestupech šklíbily chrliče. Byly otlučené, ale to jen podtrhovalo jejich ohyzdnost. Kdysi skutečně fungovaly a odkláněly dešťovou vodu od vchodu, ale k tomu účelu dnes sloužila tmavě hnědá markýza. Chrličům to zjevně nevadilo. Díky tomu se šklebily na chodce, kteří však byli příliš zaneprázdnění, aby zvedli hlavu a všimli si jich. Všechna okna v přízemí kryly z bezpečnostních důvodů mříže. To jen posilovalo dožívající barokní eleganci této starobylé obytné budovy.

V lepších časech to býval hotel Cody. Avšak v šedesátých letech obchody ochably a noví majitelé ždímali zisky, aniž by investovali do údržby. Cody upadl natolik, že se jeho reputace uznávaného hotelu nedala vzkřísit. Byl tedy znovu prodán neprůhledné obchodní společnosti, která jeho prostory přebudovala na bytové jednotky a svěřila jej do péče realitní firmě Haller-Davis. Postupně opět upadal, díky čemuž zde byly s ohledem na danou čtvrť poměrně přijatelné nájmy, i když ne úplně levné.

Allie Jonesová počkala, až kolem s rachotem a burácením přejede řada taxíků, a pak přeběhla přes vozovku lesknoucí se deštěm a po betonových schodech ke vchodu. Dveřmi prošla do dlážděné haly, kterou zamířila k výtahům. Žloutnoucí dlaždice pokrývaly tmavé šmouhy od zašlápnutých cigaretových nedopalků. Ve vzduchu se vznášel lehký zápach čpavku. Zřejmě tu náhodně procházel Nejvyšší šedivák, tedy někdo ze správy domu, a něco tady očistil a dezinfikoval. Graffiti na stěně u schránek a domácího telefonu však nechal být. Velkými písmeny naškrábanými černým fixem se tu už roky dalo číst sdělení, že LÁSKA ZABÝJÍ JEBAT. Allie se občas zamýšlela, kdo to sem napsal a co přesně to má znamenat, ale chuť setkat se s autorem, aby se ho na to zeptala, rozhodně neměla.

Přitiskla si pevněji k tělu provlhlý pytlík s potravinami, nalehla na stěnu mezi dveřmi výtahů a loktem zmáčkla tlačítko NAHORU. Bílý kulatý knoflík se mdle rozzářil. Starobylá mosazná šipka nad posuvnými obkládanými dveřmi začala trhaně postupovat z čísla 15 k písmenu H, což znamenalo Hala.

Nemělo smysl žádat domácím telefonem Sama, aby jí, až dojede do druhého patra, odemkl dveře bytu. Intercom nefungoval tak často, že jej nájemníci prakticky nepoužívali, a to ani když pod ním nevisela nalepená cedule MIMO PROVOZ. I když se v Cody Arms dbalo na určitá bezpečnostní opatření, lidé zpravidla proudili dovnitř a ven, jak se jim zachtělo. S tolika nájemníky to prostě jinak nešlo. Vstupní dveře domu, do kterých pasovaly všechny klíče od zdejších bytů, se po půlnoci často zamykaly, ale stejně tak často se to opomíjelo. Výtah se rozjel pouze po zasunutí domovního klíče do ovládacího panelu, ale ze štěrbiny trčel stejný zkroucený klíč, co Allii sahala paměť. Jednou se ho jen tak ze zvědavosti pokusila vytáhnout a zjistila, že je tam zaseknutý, jako by ho někdo přiletoval.

Nákup se jí pronesl a Allie si ho přendala do druhé ruky, zatímco zdviž dojížděla. S vrzáním a skřípěním se srovnala s podlahou přízemí.

Dveře se otevřely se zasyčením a z výtahu vystoupili postarší muž a rusovlasá žena středního věku. Zdálo se, že k sobě nepatří; jak kráčeli halou, nepohlédli ani jeden na druhého,

ani na Allii. Naslouchala klapotu jejich podpatků. Muž šel pár kroků před ženou, ale nenamáhal se podržet jí dveře. Sousedé. Zřejmě se na sebe nepodívali ani při cestě výtahem.

V New Yorku si byli lidé cizí. Stejně tak v Cody.

Mělo to své výhody.

Člověk například mohl tajně žít s milencem.

Tajně, to bylo zásadní slovo.

Ve druhém patře prošla úzkou chodbou páchnoucí ztuchlinou k bytu 3H. Opatrně si opřela pytel s nákupem o vystrčený bok, z kabelky vyhrabala klíč a odemkla. Nabyla opět rovnováhu a otevřela dveře dokořán.

„To jsem já, Same!“

Ale z ticha, které jí odpovědělo, a z vyčpělého nehybného vzduchu pochopila, že je v bytě sama.

Allie tiše ležela zaposlouchaná do noci, která se drala dovnitř otevřeným oknem: automobilový provoz, který na Manhattanu nikdy neutichá, k ní doléhal v hlubokých tónech jako oceán. Nesmyslně a netrpělivě zatroubil klakson auta. Někde blízko dole na ulici se vysokým hlasem zasmála jakási žena. V dálce kdosi něco tázavě křikl. Výkřik v odpověď se neozval. Opět smích. Kolísavý nářek sirény, který jako by se blížil, ale pak odumřel.

Vedle ní spal Sam a lehce chrápal. Před necelou hodinou se milovali a vyvanulý pach jejich splynutí ještě vzlínal z povlečení a vznášel se Alliinou ložnicí v závanech čerstvého vzduchu, který ji pročišťoval.

Ležela naprosto nehybně, protože nechtěla zlomit kouzlo okamžiku a vlastního uspokojení. Láska k Samovi otevřela dveře a okna v její mysli a ukázala jí hlubiny vlastního já, o nichž neměla dosud tušení. S ní se dostavila potřeba, závislost na něm, které se snažila ze všech sil vzdorovat. S tím přece ksakru nepočítala, přinejmenším ne v takové míře.

Nakonec zjistila, že on ji potřebuje stejně silně, jako ona musela mít jeho, a co je na tom zlého, když podlehla lidským pudům a riskovala – protože on riskoval rovněž. Uplynulých šest měsíců, kdy se Samovi plně odevzdala, bylo úžasných, ale nebylo to pořád nic proti posledním dvěma, kdy pustil svůj

byt a nastěhoval se k ní. Ty dva měsíce byly dokonalost sama, stvrzení toho, že se milují. Do té chvíle se takovým věcem, když na ně narazila v laciných zamilovaných románech, vysmívala. Dokud se sama nezamilovala.

Sam Rawson pracoval na Wall Street jako broker firmy Elcane-Smith. Pár klientů díky němu zbohatlo a on sám investoval i část vlastních peněz, a teď čekal, až začnou vynášet. Toužil být bohatý; usmíval se, když říkal Allii, že ať zbohatne sebevíc, bude to i její bohatství. Líbilo se jí, když mluvil o opcích a úmluvách o nabídce a koupi a o prodeji nakrátko a o technických grafech, jejichž křivky předvídaly vývoj, a ty, kdož jim rozuměli, ohromovaly důkladností a zřejmě stejně podmanivou čarovnou mocí jako voodoo. Allie chápala jen vzdáleně, o čem mluví.

Každý den se políbili na rozloučenou a on odjel taxíkem dolů do města, kde oddal svou duši trhu. Allie, která pracovala jako počítačová expertka, se právě věnovala aktuální zakázce a pomáhala budovat systémy, které někomu dalšímu usnadní podnikání a zvýší výnosy. Občas se pozastavovala nad tím, jaká je to ironie, že ona i Sam mají profese, jež pomáhají druhým zbohatnout, zatímco oni dva mají co dělat, aby zaplatili účty.

Žena dole na ulici se přestala smát. Ozval se mužský výkřik: „Tak vrať se, kurva!" Allii připadalo, že zní opile.

Ozval se ženin ječivý výkřik – pokud to tedy byla stejná žena. Roztříštilo se něco skleněného, nejspíš láhev. Muž pronesl tišším, ale naštvaným hlasem: „Já tě naučím, ty děvko!"

Allie opatrně, aby neprobudila Sama, vylezla z postele a bosá přešla po holé podlaze k oknu. Vyhlédla dolů na ulici. Kolem jako přízraky proplulo pár automobilů. Taky taxík se zářícími světly a s rozsvíceným majáčkem na střeše. Jinak byla Západní 74. ulice vylidněná. Nikoho neviděla. V dálce dlouhatánské ulice a na vzdálených křižovatkách se nocí sunuly řetězce světel jedoucích aut a připomínaly komety pohybující se po záhadných nízkých a pomalých oběžných drahách. Allie pozorovala auta a jako nejednou předtím si kladla otázku, kam všichni jezdí v tak pozdní hodinu. K jakým temným cílům směřuje tohle malebné procesí bez konce?

Jistě věděla jen to, kam směřuje ona – zpátky do postele.

Vrátila se po studené tvrdé podlaze. Natáhla se na záda, spojila prsty za hlavou a přemítala o tom, jak násilí vždy číhá někde poblíž krásy, jako by prahlo po tom, vyvážit vesmír svou ohavností, podobně jako v oněch pohádkách, v jejichž podtextu se ukrývá zlo. Tak to zkrátka v New Yorku chodilo. A možná všude, jen jinde to nebylo tak viditelné a tak zřejmé, nedýchalo to z plných plic a nebujelo to takovou zvráceností a s takovou syrovou životností jako v New Yorku.

Přikrývku nechala smotanou u nohou a ležela nahá, s pažemi podél těla, jako by čekala, až bude obětována v nějakém primitivním náboženském obřadu, a dovolila vánku, aby si hrál na jejím těle. Jeho chladivé doteky ji zkoumaly stejně smysln ě jako milenec, zlehka jí přejížděly po ňadrech, laskaly citlivá místa na vnitřku stehen. V nitru cítila napětí, jako by v ní vibrovaly natažené struny, a chvíli uvažovala, zda nevzbudí Sama.

Ležela tu však zklidněná a vytržená z času, kdežto jejich milování bylo bouřlivé a ona po něm měla trochu rozbolavělé tělo. Nejrozumněji se v takové chvíli jevil spánek.

Malátně sáhla dolů, přetáhla si přes sebe tenkou přikrývku, a tak učinila přítrž sexuálnímu laskání nočního vánku.

Pak usnula.

Když se druhý den ráno probudila, bylo jí zima.

Sam se sprchoval.

Ležela a naslouchala hukotu natlakované proudící vody a potom tichu, když sprchu zastavil.

Pár minut nato vyšel z koupelny s ručníkem kolem beder a s mokrými tmavými vlasy přilepenými k čelu. Byl středně vysoký a vytáhlý, s vypracovanými svaly na pažích a nohou. Na hrudi a plochém břichu mu rostly černé chlupy. I obličej měl protáhlý, s poněkud příliš dlouhým nosem a bradou. Úzké rty. Byla to strohá americká tvář, až na laskavé tmavé oči. Pohyboval se vzpřímeně, se zvláštně nehybnými zády, a našlapoval zlehka jako tanečník, jako by ho nadnášel drát připevněný k temenu hlavy. Allie věděla, že váží osmdesát kilo, ale budil dojem, že kdyby se postavil na váhu, ukázala by sotva deset.

Usmál se a řekl: „Tak co, už jsi vzhůru?“

„Kolik je hodin?“ zeptala se Allie, aniž by se namáhala podívat na budík na nočním stolku.

„Deset minut po osmé.“

„Sakra! V devět mám schůzku! Proč jsi mě nevzbudil?“

„Nic jsi neřekla.“

Měl pravdu. Zapomněla. Předchozí večer nepřál tomu, aby si připomínala obchodní schůzky, které ji čekají druhý den. Ach, můj ty bože, předchozí večer…

Tak už dost.

Švihla nohama stranou a posadila se na pelesti. Zachvěla se v proudu chladného vzduchu proudícího dovnitř oknem. Sam si uvolnil ručník uvázaný kolem pasu a začal si jím dosucha vytírat zcuchané vlasy. Z jeho výrazu bylo patrné, že ho vyvádí z míry, jak tam sedí nahá. Uvažovala, jestli by dostal erekci, kdyby tam vydržela sedět ještě nějakou chvíli.

Neměla čas si to ověřit. Zvedla se, dovlekla se k oknu a musela použít sílu, aby je přibouchla, což se neobešlo bez rány, která rozdrnčela okenní tabulku. Jednou se sklo z toho prastarého okna vysype, roztříští se tři patra pod nimi o chodník a možná někoho zabije. Vzpomněla si na noční výkřiky a zvuk rozbíjeného skla. Nikdo nezahynul. Ale i kdyby ano, do zpráv by se to asi nedostalo. Takové věci se v New Yorku dějí až příliš často. Tolik lidí. Tolik zoufalství. Přezdívalo se mu Veselé město. Dnes mu tak už nikdo neřekne.

Sam se ozval: „Máš na zadku husí kůži. Ale je to hezké.“

Obrátila se. Usmíval se na ni tím svým neznatelným, něžným způsobem. Tak ho milovala, že byla připravená uvažovat o tom, že se na schůzku se zástupci Fortune Fashions o deváté vykašle. Občas bylo skoro až smutně zjevné, co je pro život podstatné a co ne.

Sam si už ale navlékl slipy a právě lezl do kalhot svého modrého proužkovaného obleku. Na ramínku čekala bílá košile a červená kravata. Montérky, napadlo ji. Všechno má svůj čas. Ozývaly se jí v mysli chvíle strávené v nedělní škole nad Biblí? Všechno má svou chvíli? Nebo koncerty na univerzitě? Bob Dylan, vypůjčující si myšlenky z Písma svatého? Ať byl

zdroj kdekoli, vyvolával nostalgii. Vyrazila do koupelny, aby se osprchovala.

Allie si vybrala přiléhavé sáčko, které se jí hodilo k šedé sukni. Soukala se do něj a uvažovala, jestli je jí těsnější, než když ho měla na sobě posledně. Popadla malou černou kabelku a pak černou aktovku, která s ní ladila.

Nejprve uvolnila spoustu řetězů a západek a pak vyšla z bytu na chodbu jako první. Na to už si zvykli a prováděli to se Samem automaticky, kdykoli odcházeli z domova společně. Opětný pronájem nebo sdílení nájmu s nepřihlášenou osobou byly v Cody Arms přísně zakázané a hledělo se na to jako na závažné porušení smlouvy. Bylo nezbytné, aby nikdo v domě neměl tušení, jak si zařídili bydlení, a oni tuto podmínku zapracovali do mechanismu svého každodenního života. O obytné prostory je na Manhattanu nouze a jsou tak cenné, že by mohly probudit nejnižší pudy jak u sousedů, tak i u správy domu. Nikoho z okolí nesmí ani napadnout, že Sam a Allie mají něco společného.

Dlouhá stáčející se chodba byla prázdná. Pokročila vpřed a Sam za ní, načež ustoupil stranou, ona provedla půlobrat a uzamkla tři dveřní zámky. Skoro to připomínalo taneční kroky, které dovedli k dokonalosti. On se vydal chodbou k výtahu, rohem diplomatky dloubl do tlačítka DOLŮ a čekal na ni, až se k němu připojí.

Už ho téměř dostiha, když výtah přijel. S úrovní patra se srovnával jako nějaký oslepený tvor a rámusil a vrzal jako v posledním tažení. Dveře se rozevřely a kabina za nimi byla prázdná.

Allie a Sam vstoupili dovnitř a Sam stiskl tlačítko do přízemí. Když se dveře zasunuly, vášnivě ji políbil a zapracoval i jazykem. Konečně se od ní odtrhl a řekl: „Miluju tě. Víš o tom?“

„I kdybych to doteď nevěděla,“ odvětila, „už to vím.“ Sotva popadala dech, byla celá rozcuchaná a obávala se, že si toho musí každý všimnout, až se dveře výtahu v hale otevřou.

Zbytek cesty dolů ani jeden z nich nepromluvil. Co bylo třeba říct, to si už řekli.

Mike Mayfair otočil zápěstí, aby se podíval na hodinky. Už bylo čtvrt na deset. S odbornicí přes počítače měl schůzku v devět a zatím po ní nebylo ani vidu, ani slechu. Možná by si ta pizda měla nejdřív naprogramovat vlastní počítač, aby ji ráno včas probudil.

Stál v restauraci hotelu v Západní 51. ulici, vdechoval jemnou vůni snídaní, které se právě podávaly, a oknem sledoval chodce proudící podél aut uvízlých v zácpě. Linula se z ní nesmyslná kakofonie klaksonů, v níž každé jednotlivé zahoukání spustilo lavinu zvuků. Obyvatelé New Yorku používali klaksony spíš k uvolnění vlastního napětí než jako varovný signál jiným řidičům či pěším. Na protější straně ulice stál pomenší muž se záplavou šedivých vlasů a vousů a ve všech procházejících chodcích viděl potenciální zákazníky, strkal jim pod nos otevřený kufřík se svým zbožím a k tomu drmolil navyklé obchodní fráze. Téměř každý sklouzl pohledem po jeho třpytivém zboží – nejspíš replikách rolexek –, ale nikdo se nezastavil, aby si je koupil. Většina z nich mířila za důmyslnějšími podfukáři.

Kde ta kráva vězí? uvažoval Mayfair a znovu se podíval na své hodinky, skutečné rolexky, které mu vykukovaly zpod francouzské manžety. Za deset minut půl desáté. Dá jí ještě deset minut a pak ať si políbí prdel. Musí se vrátit do kanceláře a dohlédnout, jak se na západě země prodává nová kolekce.

Pak se otevřely zdobené dubové dveře a ona vstoupila do restaurace. Pospíchala, pěkně tvarované kotníky na vysokých podpatcích se jen kmitaly, jak se snažila jít co nejrychleji, a vypadala ustaraně a navzdory nažehlenému sáčku a sukni poněkud utahaně. Uviděla ho a úsměvem dala najevo nejspíš úlevu. Uf! Nepropásla ho. Nepřišla o zákazníka. Měl bych pro tebe úplně jinej kšeft, děvenko.

„Pane Mayfaire," promluvila, když k němu doplachtila, a podávala mu ruku. Už se zklidnila, i když čelo měla ještě maličko orosené potem. „Ráda vás zase vidím."

Vystřihl úsměv. „Já vás rovněž, slečno Jonesová. A nemohli bychom to zjednodušit na Mika a Allison?"

„Velice ráda. Tedy mně říkají Allie."

„Tak jo, Allie." Galantně ustoupil stranou a pak na chvíli zaváhal, než jí pomohl ze saka. U těchhle emancipovaných ženských jeden nikdy neví. Člověk s nimi musí občas pořádně zacloumat, aby jim upadly umělé koule. „Máme tu rezervovaný stůl," dodal.

„Omlouvám se, že jdu pozdě. Uvízla jsem v zácpě."

„Já přišel jen pár minut před vámi," zalhal.

Restaurace měla spodní partii stěn obloženou dubovým dřevem a nad ním byly ornamentální tapety se zlatým vzorem lilií. V zadní části lokálu čněly z dřevěného ostění přepážky, a i když nevytvářely vyloženě boxy, nabízely určitý stupeň soukromí. Tahle restaurace byla jako stvořená pro obchodní debaty a pracovní obědy, k nimž nabízela jakž takž ucházející jídla, ovšem módní a předražená. Přesně ten typ podniku, kterým zapůsobíte na klienty z venkova. Mayfair se minulý týden sešel s Allií v kancelářích Fortune Fashions a tuhle restauraci vybral ve snaze udělat na ni dojem.

Posadili se, objednali si kávu a on si ji zatím přes bíle prostřený stůl prohlížel. Nebyla vyloženě pěkná, ale měla něco do sebe. Pevné, pravidelné rysy, šedozelené oči, vlnité světlé vlasy ostříhané na krátko, aby s nimi nebylo moc práce. Připadaly mu jako obarvené, ale v těch věcech se moc nevyznal. Plný spodní ret a důlek v hranaté bradě jí dodávaly odhodlaný výraz. Byla to vyrovnaná, sebevědomá žena, ale tu a tam slůvko

či gesto svědčilo o zranitelnosti, kterou by se Mayfair rozhodně nebránil otestovat.

Ne že by mu v tomto směru něco naznačila, ale nikdy nevíš. Prozatím se rozhodl, že budou jednat hlavně obchodně a nanejvýš tu a tam lehce zahraje na citlivější strunku.

„S naším provozem jste se seznámila," začal, „a o něčem z toho, co bychom potřebovali, máte už představu." Ale jen o něčem, zlato. „Bezpečnost je v módní branži životně důležitá podmínka. Jak dlouhé budou sukně v naší jarní kolekci, může být pro nás stejně závažné tajemství jako pro zbrojního dodavatele nový typ zbraně. Svět módy nám může občas připadat banální a vrtošivý, ale ujišťuji vás, že jde o velice seriózní a konkurenční prostředí. Existuje jen hrstka postupů, které jsou proti pravidlům."

Allie se usmála. „Dělá to dojem, jako by to byla džungle."

„Ano, je to džungle. Obchodní džungle. Dluh je stejně smrtící jako jedovatý had."

Mayfairovi se nedařilo číst jí v očích. Zajímalo by ho, co si o něm myslí. Většinou poznal, když se ženě zamlouval. I teď, když už překročil padesátku, na něj mnohé stále ještě zabíraly. Měl pořád mladistvé rysy a teprve bližší pohled odhalil vějířky vrásek u očí a pokleslá víčka. Taky hluboké brázdy táhnoucí se po obou stranách nosu až ke koutkům úst. Vlasy mu prošedivěly způsobem, o němž se domníval, že se dal považovat za distingvovaný. V tomhle ohledu měl štěstí, že mu jich většina zůstala, i když na temeni mu řídly. Dnes si na sebe vzal šedý oblek od Blasse s vázankou kaštanové barvy a s ladícím kapesníčkem, běloskvoucí košili a černé italské mokasíny. Nedbalé oblečení, ale budil dojem muže, který oplývá časem i penězi.

Číšník jim přinesl kávu, obřadně před ně stavěl šálky a potom se vzdálil tak plavně, jako by měl kolečka.

„I když našimi prvořadými zájmy jsou design, řízení zásob a mzdové účetnictví," rozhovořil se znovu Mayfair, „musíme mít i zabezpečený systém. Takový, který by dokázal vzdorovat hackerům provozujícím průmyslovou špionáž. Nejlépe takový systém, který by byl přístupný jen několika klíčovým zástupcům firmy."

„To není problém," odpověděla Allie. Sáhla právě tak hluboko pod sebe, aby levým ňadrem šmrncla o hranu stolu, a z aktovky opřené o nohu židle vytáhla notebook v koženém pouzdře. Co v té aktovce může nosit? Schémata? Prospekty? A co podprsenku, nosí?

Něco o ní věděl: je důsledná a ambiciózní a v bance má přečerpaný účet, takže zakázka, kvůli které se dnes sešli, je pro ni životně důležitá.

Mayfair nařídil svým lidem, aby ji řádně proklepli, a věděl o ní víc, než tušila. Věděl, že do New Yorku se přistěhovala před šesti lety z malého města Grafton v Illinois a že nemá žádné příbuzné. Byla sama na světě a sama taky bydlela v rajónu nad Západní sedmdesátkou. Zjistil si i to, že před dvěma měsíci naprogramovala výtečný mzdový systém pro firmu Walton Clothiers na Šesté avenue.

„Budu potřebovat základní údaje," řekla.

Mayfair opět přemítal o eventuální budoucnosti s touto ženou, kterou zajímaly jeho obchodní záležitosti, o tom, co by jeden pro druhého mohli udělat. V tomhle světě to tak chodí: quid pro quo, vždycky něco za něco. Po čem ještě prahne, kromě kontraktu s Fortune Fashions? Jaké má touhy, které by mohl ukojit za to, že by mu poskytla uspokojení, které od své bývalé ženy Janice nikdy nedostal? Za čím se žene, i když to nejspíš bude nějaká potrhlost? Každá z těch dnešních nad hlavu vytížených koček něco takového má. Musí to zjistit, musí se o ní dozvědět všechno.

Pak se soustředil na danou chvíli, ukájel její touhu po statistikách a zároveň se díval, jak jí tlumená světla hrají v plavých vlasech, když mu naslouchala a lehce při tom skláněla hlavu na stranu.

Dočkáš se, holka, říkal si v duchu, když se na chvíli odmlčel, aby si stihla dělat poznámky.

Po snídani s Mayfairem byla Allie plná optimismu. Ulevilo se jí, že k věci přistupoval obchodně. Vypadal v tom svém upnutém dvouřadovém obleku, s kravatou barevně sladěnou s kapesníčkem, jako stárnoucí seladon a česal se na svůj věk trochu nepřípadně. To je tak, když ego brzdí čas. Ale až na pár letmých poznámek se držel tématu počítačového systému, jehož vybudování firma Fortune Fashions po Allii požadovala, a strávili spolu pár hodin ve věcné a plodné diskusi. Těšilo ji, že v tomto ohledu si nemusela s Mayfairem dělat starosti, když jinak sex patřil k rizikům jejího povolání.

Šlo o významný kontrakt, a až přistane na jejím kontě poslední splátka, vyřeší na nějaký čas Alliiny finanční problémy. To znamená, že přestane být finančně závislá na Samovi. Nevěděla úplně přesně, proč ji ta závislost štve, ale štvala ji. Možná to bylo v tom, že na něm závisela už citově a uvědomovala si, že přidává-li k tomu i závislost finanční, zůstává s prázdnýma rukama.

Krátce před jedenáctou, když se před restaurací rozloučila s Mayfairem, odpluly mraky a slunce proměnilo příšeří v jas a naději. Ani panovačnému hollywoodskému režisérovi by se to nepovedlo lépe zařídit. Že by začala věřit na znamení? uvažovala, zatímco sledovala, jak jí Mayfair mává z odjíždějícího taxíku.